

Johnovi. Keď som sa stratila, pomohol mi nájsť cestu.

Hoci mám len telo slabej ženy, mám
aj srdce a žalúdok kráľa.

*Kráľovná Alžbeta I., keď v roku 1558 zhromažďovala
svoje vojská pred príchodom španielskej Armady*

Kvalita? Dofrasa, naša whisky mala šancu
odležať sa, len ak sme dostali defekt.

*Autorkin otec Rex Walls, ktorý koncom
štyridsiatych a začiatkom päťdesiatych rokov
dvadsiateho storočia pašoval alkohol*

PROLÓG

NAJRÝCHLEJŠIE DIEVČA na svete. To budem ja.

Rozhodla som sa tak dnes ráno. Vonku ani nemohlo byť krajšie. Slniečno, ale nie príliš horúco, obloha plná bielych mrakov, ktoré pripomínali nadýchané knedličky. Vtáky vyspevovali opreteký a všade poletovali drobné žlté motýle. Práve som si zapínala námornícku rovnošatu a obúvala si topánky, keď sa otvorili dvere. Bol to môj ocko. Vojvoda. Tak ho každý volá.

„Mám pre teba prekvapenie, Uličnica,“ začal. „Darček.“

„Darček? Nemám predsa narodeniny.“

„Nepotrebujem nijakú špeciálnu príležitosť, aby som niečo venoval svojej dcére. Ak hovorím, že dnes sa dávajú darčeky, tak sa dávajú. A ver mi, dievča, tento ti zmení život.“

„Čo je to?“

„Len si nemysli, že to zo mňa tak ľahko vyťahneš,“ vyhlásil akože nahnevanejším tónom, čo ma len rozosmialo. „Potom by to nebolo prekvapenie,“ usmial sa. „Čaká ťa to v garáži. Pod' so mnou.“

Aj keby som sa dožila stovky, na dnešok nikdy nezabudnem. Vojvoda ma vzal za ruku a spolu sme prešli cez halu a okolo salónika. Moja nevlastná mama Jane tam precvičovala s mojím nevlastným bratom Eddieom stupnice na klavíri. Eddie tak miluje piano, že sa ani len nepozrel mojím smerom. V kuchyni som povedala kuchárke, ktorú sme volali Stará Ida, kam ideme, a ona na to, že zbožňuje prekvapenia. Stačila ma potiahnuť za vrkoč a už sme s Vojvodom kráčali po zadnom dvore.

Keď sa má stať niečo dobré, mám chuť skakať – vlastne netuším, prečo toľkí ľudia chodia, keď by mohli hopsať –, ale dnes ráno som za

nič na svete nechcela pustiť Vojvodovu ruku, takže som sa aspoň raz v živote správala slušne, tak ako mi to ustavične nakazuje Jane.

Prešli sme popri kamennom múriku, ktorý sme spolu s Vojvodom vybudovali pre Jane ešte predtým, ako sa narodil Eddie. Je nízky ako lavička, takže sa na ňom dá aj sedieť, a dosť široký na to, aby som mohla po ňom behať a vyskakovať čo najvyššie do vzduchu. Za ním má Jane ružové, červené a biele pivónie, ktoré vyzerajú ako obrovské kopčeky zmrzliny. Len ona si ich môže natrhať.

Pokračovali sme po dlhej príjazdovej ceste, popod vysoké topole, okolo kurníka, ľadovne, udiarne aj chladiarne postavenej ponad pretekajúci prameň. Všetky mali biele fasády a zelenkavé medené strechy, presne ako Veľký dom. Boli prázdne, lebo mäso a vajcia si teraz kupujeme v meste a ľad nám tiež dovážajú, takže sa skladuje rovno v kuchyni. Aj tak je však zábava ponevierať sa okolo nich. Eddie má len tri roky, je teda o päť rokov mladší ako ja, ale keď vyrastie a bude sa vedieť hrať tak naozaj, budú z nich skvelé kovbojské a indiánske pevnosti.

Keď sme prechádzali okolo výbehu, zakývala som koňom. Pásli sa na tráve a chvostami odháňali muchy. Tučnejú, lebo ich nezapriahame do kočov tak často ako v minulosti. Vojvoda si predsa kúpil toho Forda, prvý automobil v Claiborne County. Koní mi je trochu ľúto, ale Vojvoda tvrdí, že už čoskoro ich budú vlastniť len kovboji, lovci líšok a cirkusoví jazdci.

Aj bývalá vozovňa navrchu kopca, ktorá teraz slúži ako garáž, je bielo-zelená. Kým sme k nej došli, skoro som vybuchla od nedočkavosti, ako som chcela vedieť, čo za prekvapenie ma to čaká. Vojvoda chytil kľučku a prikázal: „Zavri oči, Uličnica.“

Poslúchla som ho. Počula som tupé dunenie, ktoré vydávajú veľké dvojité dvere, keď sa otvárajú.

„Teraz otvor oči.“

A vtedy som ho zbadala. Vozík. Aký peknučký. Stál tam na tehlovej podlahe medzi Fordom a kočom, naozajstný pravý vozík pre deti, s obrovskými červenými kolesami väčšími ako taniere, ligotavou čiernou pákou a hladkými drevenými bočnicami, na ktorých svietili veľké čierne a červené písmená: *DEFIANCE COASTER*.

„To je pre mňa?“

„Samozrejme. Zbadal som ho v katalógu a hneď som si povedal, že pre moje dievčatko Sallie bude dokonalý.“ Pozrela som na Vojvodu, sledoval vozík s usmiatymi očami. „Páči sa ti?“

Väčšinou rozprávam toľko, že ma nikto nevie umlčať, ale vtedy som od šťastia nevedela zo seba dostať ani slovo, tak som len prikývla a potom to nadšene ešte asi dvadsaťkrát zopakovala.

„Keď som bol ako ty, tiež som taký mal. Nevedeli ma z neho dostať. Vyskúšame ho, čo povieš?“

„My dvaja?“

Stará Ida hovorí, že si myslím, že Vojvoda nosí modré z neba a rozsýpa po ňom hviezdy. A možno aj áno. Vtedy som určite mala taký pocit.

Vytiahol vozík na príjazdovú cestu a kľakol si k nemu. Ja som si kvokla hneď vedľa neho a pozorovala, ako sa vozík ovláda pomocou páky a ako brzda na ľavej strane zastaví zadné kolesá, nie predné.

„Vieš, prečo je to tak?“ spýtal sa ma.

Pomykala som pákou a sledovala, ako sa predné kolieska otáčajú. „Lebo predné sa otáčajú na jednu aj na druhú stranu, nie?“

„Presne. Zadné sú pevné. Máš prirodzené nadanie, Uličnica. Poďme.“

Odtiahol vozík až na začiatok príjazdovej cesty a zabrzdil. Vojvoda je veľký aj na dospelého muža, ale aj tak si doň sadol. Ja som sa mu vtesnala medzi nohy a oprela o hrud'. Voňal pekne, po cigarách a tej vodičke, ktorú mu špliechajú na tvár v Clydovom holičstve, keď mu upravia bradu. Jeho nohy som mala po oboch stranách a kolená pri pleciach ako nejaké temné krídla. Dost' sme sa tlačili, ale aj tak mi bolo dobre, akoby nič nebolo nemožné, akoby sa nič nemohlo pokaziť a akoby som bola v absolútnom bezpečí. Pravú ruku mi umiestnil na riadiacu páku a ľavú na brzdu.

Spolu sme ju povolili.

Vozík sa pohol. Pomaly sme sa rozbíhali. Sprvu sme išli pozvoľna, ale postupne sme naberali rýchlosť, až sme sa prehnali okolo koní. Predkláňala som sa, hľadala som dolu kopcom na topole, ktoré akoby sa hnali priamo na nás. Vojvodove ramená okolo mojich pliec, kým sme spoločne šoférovali, líce si pritískal k môjmu, jeho brada ma štekľila na nose a v uchu sa mi ozýval jeho hlas: „Pokojne, dievča, len pokojne! Máš to. Drž to!“

Rútili sme sa do zatáčky priamo na najväčší topoľ. Vybrali sme zákrutu a vyrovnali riadiacu páku. Dostali sme sa na rovinku priamo pred Veľkým domom. Na dvore stála Jane a na rukách držala Eddieho. Pozorovala nás, my sme jej zakývali, ale len rýchlo, lebo ruky sme

potrebovali na riadenie. Pod Veľkým domom sa príjazdová cesta stáča dolu kopcom popod ďalšie stromy. Znova sme naberali rýchlosť, spod kolies nám odfrkoval štrk, do tváre aj vlasov mi vial vietor a vrkoče poskakovali. Na úpätí kopca sme sa dostali na malý kamenný most ponad potôčik Crooked Run. Stojí pri ňom stará vŕba. Narazili sme na hrboľ, pod vozovku sa tam dostal koreň a vydul ju. Kolesá sa zatriasli a vyhodilo nás do vzduchu, ale udržali sme rovnováhu. Vzápätí sme sa už hnali cez most ku kamenným pilierom naspodku príjazdovej cesty, keď tu Vojvoda zrazu zvolal: „Teraz!“ Zatiahli sme za brzdu – poriadne – a šmykom zastavili tesne pri ceste Crooked Run Road.

Tvár mi brnela vzrušením a aj ruky sa mi chveli. Cítila som, ako mi srdce splašene bije v hrudi. Nikdy v celučkom svojom živote som necítila niččo takéto. S Vojvodom sme boli takí rýchli! Ach, akoby sme leteli!

Z ničoho nič som sa rozosmiala. Len tak to zo mňa vyrazilo, ako keď skypí polievka v hrnci. Aj Vojvoda sa rozosmial. Potom som vyskočila z vozíka a priamo tam na mieste zatancovala tanček šťastia, vykopávala nohami, vyhadzovala rukami a krútila hlavou. To ho rozveselilo ešte viac.

„Našla si svoje poslanie, Uličnica,“ podotkol Vojvoda. „Len vytrvaj a budeš najrýchlejšie dievča na svete.“

Myslievam na to, čo povedal.

Keď vyrastiem, nemôžem sa stať senátorkou, guvernérkou ani preskúmať severný pól, či dokonca ani prevziať rodinný biznis – to Vojvoda plánuje pre Eddieho. Jane hovorieva, že dámy sa do takých podnikov nemajú púšťať. Ale stať sa najrýchlejším dievčaťom na svete? Hm, to by sa mi mohlo podariť. Veď aj Vojvoda to tvrdí. Rád číta v novinách o automobilových pretekoch. Súťažia v nich autá, ktoré uháňajú rýchlejšie ako dve míle za minútu. Takéto veci – najrýchlejší, najsilnejší ľudia, ľudia, ktorí sú všade prví – naňho robia dojem. A ja za nimi nechcem zaostávať.

Školský rok sa už skončil a mám pred sebou celé leto. Trénujem každý deň, keď nejdem s Vojvodom do Emporia. Dal mi svoje staré vreckové hodinky. Majú aj druhú ručičku, takže môžem stopovať čas, za ktorý zvládnem prejsť Trať. Tak sme si to s Vojvodom nazvali: Trať. Pomenovali sme aj rôzne časti Trate – začína sa Štartovacou čiarou, pokračuje Poklesom, Zatačkou, Rovinkou, Skrutom, Prepadosm, Vlá-

senkou, Hadom (tak voláme ten malý výmol, pod ktorým prechádza koreň starej vrby), Mostom a Cielovou rovinkou.

Vymýšľam si spôsoby, ako zakaždým o čosi, hoci len o sekundu či stotinu sekundy, svoj výkon zlepšiť. Štartujem s rozbehom, presne ako ma to Vojvoda učil – roztlačím vozík a naskočím doň. Keď sa už rozbehnem, stiahnem hlavu medzi plecía a bradu skloním k hrudi, aby som svojím telom nevytvárala prekážku proti vetru – menší odpor, vysvetľoval mi Vojvoda. V zatáčkach sa držím vnútornej strany, presne ako mi ukázal, a naberám rýchlosť na rovinky. Po niekoľkých dňoch mi to už ide tak dobre, že brzdu používam až na samom konci, keď dorazím ku kamenným pilierom – na Cielovú rovinku.

Potom vytiahnem vozík späť na kopec a začínam odznova. A dookola. Vydržím tak celé hodiny. Celý deň ma to drží mimo Veľkého domu, vraciam sa len na obed a aj ten jedávam v kuchyni pri Starej Ide. Myslím, že to môže byť jeden z dôvodov, prečo mi Vojvoda kúpil vozík – aby ma dostal z domu, Jane z očí. Hovoríeva, že som príliš bujará. Používa presne toto slovo, lebo ak som zavretá vnútri, šmýkam sa po zábradlí, robím stojky vo vstupnej hale, neúmyselne rozbíjam sklenené figuríny, s ktorými sa nemám hrať, lebo to nie sú hračky, vyvolávam vankúšové vojny s Eddiem a vozím ho na jedáľenskom výťahu.

Jane tiež hovoríeva, že naňho mám zlý vplyv, ale podľa mňa si rozumieme dobre. Je milučký, ale aj veľmi múdry. Už pozná čísla aj písmená a na klavíri poctivo trénuje bez toho, aby ho Jane musela nútiť. Často však býva prechladnutý a trpí zápalmi uší. Jane mu každý deň dáva pomaranč, aby nedostal krivicu. Nedovolí mu tráviť veľa času vonku, lebo slnko mu páli pokožku a kýcha z kvetov. Väčšinou som vonku teda len ja a hrám sa s vozíkom. Celkom mi to vyhovuje.

Dnes som prekonala svoj rekord. Ráno veľmi fúkalo, konáre topoľov sa nakláňali na všetky strany, až som mala problém do vozíka vôbec nastúpiť, lebo vietor ho odfukoval dolu kopcom. Keď som konečne nasadla, niečo mi napadlo – namiesto toho, aby som sa v ňom schúlila ako zvyčajne, ostala som sedieť s vystretým chrbtom a rovnými pleciami. So silným vetrom v chrbte som sa len tak prehnala dolu príjazdovou cestou. Nemohla som sa dočkať, kedy o tom porozprávam Vojvodovi.

Len čo príde domov, rozpoviem mu to. Zakloní hlavu a zasmee sa. „To je teda vynaliezavé, Uličnica, takto využiť vietor vo svoj pro-

spech.“ Ukáže na mňa prstom. „Povedal som to ako prvý, budeš najrýchlejším dievčaťom na svete. Máš to v krvi. Si Kincaidová.“ Zvnútra ma to hreje ako slnko. Obráti sa k Eddiemu. „Čo myslíš, synak? Aj ty to máš v krvi, však?“

Eddie prikývne. Jane si premeria Vojvodu chladným pohľadom a on jej to rovnako chladne opätuje. Prívetivé pocity sú preč. Dúfam, že sa nehádajú. Niekedy sa naťahujú, lebo Jane podľa Vojvodu Eddieho príliš chráni, akoby bol stále bábätko. „Preboha živého, žena! Sallie to robila, keď bola v jeho veku!“ ohradí sa. A potom Jane poctí chladným pohľadom aj mňa, akoby som ja bola niečomu na vine.

Vtedy vymyslím plán. Naučím Eddieho riadiť vozík, rovnako ako to Vojvoda naučil mňa. Keď sa to naučí, predvedieme to Vojvodovi. Bude to naše prekvapenie, darček preňho. Bude hrdý na svojho syna a, predpokladám, že ak bude s Eddiem spokojný, Jane si ma oblúbi. Svoj plán jej však neprezradím, mohla by mi to zatrhnuť. A ak jej nepoviem, že robím niečo, čo mi zakázala, vlastne neporuším žiadne jej pravidlá – v podstate.

Na ďalší deň ráno, keď Vojvoda odíde do práce, počkám, kým sa Jane nezavrie v miestnosti, ktorú nazýva budoár, aby sa dôkladne učesala, čo trvá naozaj dlho, a zavediem Eddieho hore k starej vozovni. Môj plán sa mu páči, skúma vozík a pozorne počúva všetko, čo hovorím, prikyvuje mi. Vidím, že rozumie a teší sa. Je však aj veľmi vážny. Chce, aby bol naňho Vojvoda hrdý.

Je slnečno a teplo, presne ako v deň, keď Vojvoda zaučal mňa. Vozík, ktorý som nazvala Modré nebo, zdobia čipkované obláčiky. Nefúka. Skvelý deň pre začiatočníka. Pripravím vozík na vrchu príjazdovej cesty tak, aby smeroval nadol. Nastúpim a sadnem si s rozkročenými nohami tak ako predtým Vojvoda a Eddie si sadne medzi ne. Pravou rukou sa ponad jeho plece načiahnem za riadiacou pákou a ľavou pustím brzdú.

Rozbiehame sa, pomaly naberať rýchlosť. Viedem Eddieho tak, ako Vojvoda navádzal mňa. „Pokoje, chlapče, len pokojne. Máš to. Len pokoj.“

Kolesá vozíka hrkocú po štrku. Vietor pri jazde dolu kopcom popri koňoch odfukuje Eddieho hodvábne slamovožlté vlasy z čela. Pokračujeme Zákrutou, Rovinkou aj Skrutom. Naberať rýchlosť a pomaly sa blížime k Hadovi pri potoku, na ktorom vozík vždy tak zábavne poskočí.

„Len pokojne,“ poviem. „Pevne.“

Mám malér.

Sedím sama v salóniku. Vo vstupnej hale tikajú veľké staré stojace hodiny. Z horného poschodia ku mne prenikajú tlmené hlasy vystrašených dospelých.

Dúfam, že Eddie bude v poriadku.

Išlo nám to skvele, až kým sme nedorazili k Hadovi. Varovala som ho, že nás nadhodí, ale asi sme nadskočili viac, ako čakal, lebo vykrikol a potiahol riadiacu páku. Narazili sme do kamenného mosta a vozík sa prevrátil na bok. Oboch nás z neho vyhodilo. Doškriabala som si kolena aj lakte a Eddie zostal ležať na moste tvárou dolu v štrku a s rozhodnými rukami. Nehýbal sa. Bol zranený? Bol...? Ani som nemohla tú myšlienku dokončiť. Dotkla som sa mu pleca, no vôbec sa nepohol.

Naraz z domu vybehla Jane a čosi kričala. Čosi strašné. Vykrikovala, aby som sa nepribližovala k jej synovi. Keď ho zdvihla, videla som, že má doškriabanú tvár a ramená a nohy mu ovisali ako handrovej bábike. Preniesla ho do Veľkého domu.

Vošla som za ňou dnu a nasledovala som ju aj hore schodmi, ale znova ma okríkla, aby som sa nepribližovala, a tak som odišla do salónika. Tam som čakala, až dokým neprišiel domov Vojvoda s doktorom Blackom. Vybehli rovno hore.

Myslím, že počujem Eddieho hlas. Asi žije. Dúfam, že žije. Nechcela som mu ublížiť. Len som chcela, aby boli všetci šťastní. Ale je mi jasné, že som v maléri. Vo veľkom. Len neviem, v akom veľkom.

Stále sedím v salóniku, keď začujem, že sa na druhom poschodí zavreli dvere a vzápätí niekto kráča po schodoch. Vojvoda. Poznám jeho chôdzu, ťažké, ale svižné kroky. Vojde do salónika. Väčšinou, keď ma zbadá, sa na mňa usmeje, stisne mi plece alebo ma objíme, ale tentoraz nie.

Namiesto toho si predo mňa kľakne tak, aby mi pozeral priamo do očí.

„Je Eddie v poriadku?“

„Bol v bezvedomí, ale už sa prebral.“

Pocítim, ako si vydýchnem, akoby som po celý čas zadržovala dych.

„Uvidíme,“ pokračuje Vojvoda. „Doktor Black chce, aby ostal pár dní v posteli, pre prípad, že utrpel aj otras mozgu.“

„Tak ma to mrzí.“

„Hej, ale keď som bol malý chlapec, aj ja som mal všelijaké úrazy, patrí to k tomu.“

„Bola to nehoda.“

„Verím ti. Ale vieš čo, Uličnica, máme problém. Jane to vidí tak, že si takmer zabila svojho malého brata.“

„Učila som ho riadiť vozík. Chcela som ťa prekvapiť.“

„Rozumiem. Lenže Jane si myslí, že si preňho nebezpečná. Hnevá sa. Nesmierne sa hnevá, musíme ju nejako upokojiť. My dvaja, Uličnica. Ty môžeš pomôcť tak, že na chvíľu pôjdeš bývať k tete Faye do Hatfieldu.“

K tete Faye? Maminej sestre? Hrdlo sa mi stiahne, nemôžem sa ani nadýchnuť. Sotva si ju pamätám. Bývala s nami a pomáhala mame starať sa o mňa. Každý rok mi pošle pohľadnicu na narodeniny, ale nevidela som ju, odkedy mama zomrela a Vojvoda sa oženil s Jane. Mala som vtedy tri roky. Býva kdesi vysoko v horách na druhej strane okresu, ďaleko-ďaleko od Veľkého domu.

Podľa toho, ako sa na mňa Vojvoda pozerá, nadobudnem pocit, že to nechce urobiť. Možno ho nejako uprosím, aby ma neposielal preč. Nasľubujem, že budem dobrá, že už nebudem vystrájať. Urobím hocičo, len aby som Jane upokojila, a už nikdy neurobím nič, čo by Ediemu mohlo ublížiť. Prisahám na kopy Biblií. Vojvoda však tiež rozpráva tým hlasom, ktorý používa, keď si je niečím absolútne istý. Ak sa vtedy pokúsíte zmeniť jeho rozhodnutie, oči sa mu zúžia, naplnia sa hnevom a všetko sa len zhorší.

Tak sa len spýtam: „Na ako dlho?“

„Len kým toto neprehrmí.“

PRVÁ ČASŤ

1. kapitola

SLNKO SA ČOSKORO ukáže. Náš dom stojí tesne pod úpäťm hory, nie príliš ďaleko od koľajníc, a hneď oproti sa zdvíha druhá hora, takže nad hlavou vidíme len úzky pás oblohy. Každé ráno ho väčšinou zakrýva hmľa, hustá a ťažká ako navlhnutá prikrývka z vlny. V niektoré dni ňou slnko prenikne až tesne pred obedom. Dovtedy už máme vyvarené a vypraté všetky poondiate plachty. Vyvesíme ich, aby vyschli, a na druhý deň ich odnesieme na kliniku, kde nám za ne zaplatia. Tak prežijeme ďalší týždeň.

Na to však potrebujeme slnko.

Pozerám na východ a snažím sa prinútiť slnko, aby konečne vyšlo. Vtedy zbadám to auto. Schádza po serpentínach oproti. Vnára sa do hmly a znova z nej vychádza. Aj teta Faye ho zazrie. Prestávame miešať plachty a bez slova pozorujeme, ako auto prechádza cez most Shooting Creek na samom úpäťí hory, na chvíľu zmizne, až sa nakon vynorí z hmly na našej ceste, tej, ktorá prechádza popri potoku a koľajniciach. Je veľké, dlhé ako lokomotíva a zelené – tmavozelené ako nová dolárová bankovka. Nikto v týchto horách také nemá. Pokiaľ viem, môže si ho dovoliť len jeden muž z celého okresu.

Zastane pri vyblednutej tabuli s názvom KRAJČÍRSTVO A KADERNÍCTVO U FAYE.

„Vyzerám hrozne,“ vzdychne si teta Faye, utrie si ruky do zástery a dotkne sa vlasov. „Hneď sa vrátim,“ zmizne v dome.

Viem, že aj ja musím vyzeráť hrozne, a utieram si tvár rukávom. Z auta vystúpi vysoký vyťahnutý muž v tmavom obleku.

„Tom!“ zakričím, odhodím naberačku a rozbehnem sa k nemu ako dieťa, ktoré vypustili zo školy. Toma Dunbara poznám celý život, ale

nevidela som ho, odkedy odišiel na vysokú. Ak je naspäť a ak prišiel uprostred týždňa na svojom modernom zelenom automobile až sem do Hatfieldu, nebude to len preto, aby sa opýtal, ako sa mám. Niečo sa muselo stať – niečo veľmi dobré alebo veľmi zlé.

Pevne ho objímam a on mi to rovnako silno vráti. Potom ma vezme za ruky a len tam tak stojíme a škeríme sa na seba.

„Sallie Kincaidová, vyzeráš skvele.“

„Klameš.“ Pracovné šaty mám premočené, pramene vlasov mi visia z uvoľneného uzla, ktorý som si spravila ráno, a popraskané červené ruky mi páchnu lúhom. „Je to však milosrdné klamstvo, preto ti to odpúštim. Poviem ti niečo, čo je pravda – je skvelé vidieť ťa. A aj ty vyzeráš dobre.“

Je to tak. Tmavé vlasy mu na spánkoch už trochu rednú, ale odkedy som ho naposledy videla, do tváre sa mu vrátilo trochu farby. Vtedy prišiel z vojny a vyzeral, akoby ho opustila všetka nádej a radosť, pleť mal popolavú a v očiach vzdialený, traumatizovaný pohľad, aký vídajú u mnohých chlapcov po návrate z Francúzska. Ale teraz už znova pripomína môjho starého dobrého priateľa Toma.

Pozriem mu ponad plece na to zelené auto s dlhou kapotou a ešte dlhšou karosériou, na ostré uhly a ladné krivky, lesklý lak a blýskajúce sa poniklované prvky, také elegantné a moderné. Tu v Hatfiede, kde hmla, dážď a rosa zjemňujú hrany vetších domov a všetko, čo je vyrobené umelo, pokrývajú plesňou a hrdzou, pôsobí ako päť na oko.

„Tento kúsok musí byť Vojvodov, však? Čo je to za auto? A čo s ním, prepána, robíš tu hore?“

„Je to Packard Twin Six, čerstvo z továrne. A Sallie...“ stisne mi ruky a pohľad mi uprie do očí. „Poslal ma Vojvoda. Mám ťa priviezť naspäť domov.“

Domov. Na tieto slová som čakala dlhých deväť rokov. Priviezt' ma naspäť. Naspäť domov. Verila som Vojvodovi, keď povedal, že v Hatfiede zostanem len chvíľu. Navrávala som si, že po mňa už-už pošle, ale prešli celé týždne, potom mesiace a prestala som tomu veriť. Vojvoda sa tak raz či dvakrát ročne za mnou zastavil, keď bol niekde tu neďaleko, ale jeho návštevy boli krátke. Vždy sa ponáhlal, a keď som sa opýtala, kedy sa budem môcť vrátiť, povedal, že ešte neprišiel správny čas. Naučila som sa, že sa nemám pýtať. Za posledných pár rokov ma nenavštívil vôbec. Aj tak som však vedela, že jedného dňa

toto malé horské mestečko opustím. A ten deň konečne nastal. „Prečo? Prečo práve teraz?“

„Jane zomrela,“ odvetí Tom. „Chrípka ju zložila za tri dni.“

Jane je mŕtva. Tom tie slová vyslovil potichu, ale mne sa v hlave ozývali poriadne nahlas. Koľko som sa len nad ňou narozmýšľala, ako mi zničila život, ako mi vzala všetko, čo som mala rada. Nemohla som si pomôcť – želala som si, aby sa jej prihodilo niečo zlé. Vždy som sa však snažila tie myšlienky potlačiť a namiesto toho som sa za ňu modlila, aby zmenila názor, aby pochopila, že som nikdy nechcela Eddiemu ublížiť a že moje miesto je v otcovom dome po bratovom boku. Prisahám, že som sa nikdy nemodlila k Bohu za to, aby si ju vzal, aby nechal Eddieho bez mamy. To by nemalo zažiť žiadne dieťa.

„Všetci Kincaidovci sa zhromažďujú vo Veľkom dome,“ pokračuje Tom.

Keď slnko prepáli posledné chumáče hmly, von vyjde teta Faye. Prezliekla sa do lepších šiat a elegantnými prstami, ktoré tak nenávidí ničieť praním, si upravuje husté čierne vlasy. Ľudia hovoria, že kedysi bola skutočná krásavica. Jej srnčie oči a plné krivky sú toho dôkazom aj teraz. Život v Hatfielde však telo raz-dva zničí. Husté čierne vlasy jej pretkávajú sivé pramene a pleť v kútikoch nežných očí posievajú drobné vrásky.

„Tom, ach, ty univerzitný švihák, aké prekvapenie! Čo ťa k nám privádza?“

„Jane umrela,“ odpoviem namiesto neho. „Na chrípku.“

„Och,“ teta Faye si rukou zakryje ústa. „Bože, zmiluj sa nad jej dušou.“

„Pohreb je zajtra,“ oznámi Tom. „Vojvoda ma poslal po Sallie.“

Teta Faye sa usmeje. „Hovorila som ti, Sallie! Vrela som ti, že už čoskoro nadíde ten deň,“ nervózne sa zasmieje. „Tom, a čo ja? Aj ja mám ísť?“

„Slečna Powellová, mrzí ma to, ale Vojvoda vás nespomínal,“ láskavým hlasom odvetí Tom.

Teta Faye sa obráti späť ku mne, žmolí si elegantné prsty a v očiach má paniku. Nemôžem ju tu predsa nechať – ženu, ktorá ma deväť rokov vychovávala. Nemôžem ju tu nechať s kotlom plným špinavých posteľných plachiet.

„Aj teta Faye je rodina,“ namietnem. „Mala by tam byť.“

Tom prikývne. „Samozrejme. Ale poznáš Vojvodu. Nenávidí pre-

kvapenia – ak ich nerobí on sám. Povedal jasne: ‚Choď po Sallie.‘ Ne-
spomínal Faye.“

„Ja bez nej nepôjdem.“

Teta Faye ma chytí za rameno. „Sallie, nenahnevaj ho. Len choď.
Nebudeš tam dlho. Vrátiš sa predsa, či nie?“

Vrátim sa? Mohol by ma Vojvoda chcieť doma už navždy? Ak ide len
o pohreb, teta Faye tých pár dní sama zvládne. Plachty sú už takmer
čisté, slnko vyšlo, dokáže ich povešať aj bez pomoci a v tom svojom
malom červenom vozíku ich poľahky odvezie na kliniku. Ako si však
poradí, ak bude Vojvoda chcieť, aby som tam zostala?

„Vrátim sa?“ spýtam sa Toma. „Vrátim sa sem?“

„To Vojvoda nepovedal. Ale smútočné zhromaždenie sa už začalo.
Musíme ísť.“

Teta Faye za mnou kráča cez dom, popri krajčírskych figurínach a mód-
nych inzerátoch z dámskych časopisov na stenách. V spálni stiahnem
zo svojho vankúša obliečku. Nemám toho veľa, všetko sa do nej zmestí
a ešte mi aj zvýši miesto.

„Však sa vrátiš?“ vypytuje sa znova. Má slabý a krehký hlas.

„Teta Faye, neviem toho viac ako ty.“

„Vojvoda povedal, že sa o mňa bude starať tak dlho, ako som sa ja
starala o teba. Čo so mnou bude, ak sa nevrátiš?“

„Ja sa o teba postarám,“ ubezpečím ju. „Tak či onak.“

„Ako?“

„Nájdem spôsob.“

Dúfam. Len ešte neviem ako. Tom čaká a Vojvoda tiež čaká. Mu-
sím ísť.

Možno je to pokúšanie osudu, ale balím sa, akoby som sa už ni-
kdy nemala vrátiť. Náhradná spodná bielizeň, letné ponožky, kefa
z diviачích štetín, Biblia s poohýnanými rohmi, hoci ju nečítam toľko,
koľko by som mala – všetko putuje do obliečky. Obrátim sa chrbtom
k tete Faye a stiahnem si hnedé mušelínové šaty. Hoci sú stále vlhké,
zviniem ich a tiež vložím do obliečky. Oblečiem si svoje druhé šaty
z modrej károvanej látky lemovanej hadovkou. Šetrím si ich na špe-
ciálne príležitosti. Už len jedna vec. Moja puška, najcennejšia vec, akú
vlastním. Je opretá v rohu.

„Teta Faye. Nechávam ti svoju remingtonku. Neboj sa použiť ju.“